

gennemfører Ændringsforslag Nr. 153, som er stillet af et Mindretal, vil man ikke naa længere frem derved. Thi det, som er afgørende for hele Ordningen, er, at der bliver ført en Forhandling om hele Spørgsmaalet. Deri er det ærede Mindretal jo ogsaa enig med Flertallet, idet det opfordrer ogsaa Ministeren til at gaa ind i en saadan Forhandling om en fremtidig Ordning med det Formaal at begrænse Udgifterne. Naar man er enig derom, tror jeg ikke, man fra Mindretallets Side naar noget ved at faa gennemført Ændringsforslag Nr. 153.

Vi fra vor Side ønsker selvfølgelig ikke, at der slaas noget i Stykker. Vi ønsker tværtimod, at der ydes al mulig Støtte til det danske Landbrug og det danske Havebrug under de store Vanskeligheder, som disse Erhverv befinder sig i i Øjeblikket. Vi ønsker, at der gøres, hvad der gøres kan, for at højne Produktionen, og vi er naturligvis glade for, at man nu fra socialistisk og radikal Side viser den store Velvillie, som ligger i, at man fra disse Partiers Side ønsker at opretholde disse Forsøgsstationer. Vi mener dog, at den Vej, som den højtærede Minister har valgt, er den rigtige. Vi mener efter de Forhandlinger, som er ført, at der i den kommende Tid kan træffes en for alle Parter tilfredsstillende Ordning, og af den Grund tillader jeg mig at anbefale, at man bliver ved den Ordning, som blev gennemført ved Finanslovforslagets anden Behandling.

Maa jeg saa blot gøre den ene Bemærkning med Hensyn til Havundersøgelsskibet „Dana“ og den Ordning, der er Tale om at træffe ved Esbjerg, at vi fra vor Side ganske henholder os til den Udtalelse, Fiskeridirektøren har fremsat. Jeg er deri ganske enig med den højtærede Minister, at naar Fiskeridirektøren, som har ført disse Skibe og kender dem bedre end nogen anden, gaar i Brechen for den Ordning, her er Tale om, maa den anses for at være fuldt forsvarlig. Vi ønsker selvsagt at støtte Fiskerne i deres Arbejde, ønsker at skabe den størst mulige Sikkerhed for dem; men vi mener ogsaa, at den Ordning, der her saaledes tilvejebringes med at benytte de to Skibe „Vesterhavet“ og „Vestkysten“, efter denne sagkyndige Udtalelse fra Fiskeridirektøren maa blive af en saadan Art, at den er fuldt forsvarlig.

Olufson: Maa jeg først rette en Tak til den højtærede Landbrugsminister, som jeg glemte første Gang, jeg var her oppe. I Bilag Nr. 52 er der en Skrivelse, hvor den højtærede Minister gør opmærksom paa

et Forhold, jeg omtalte ved Finanslovens anden Behandling, at Hedeselskabet gennem Aarene havde opsparet en Sum paa 33 000 Kr., godt og vel. Nu bliver der redegjort for, at denne Sum vil blive indbetalt og vil blive efterbevilget paa Tillægsbevillingsloven. Men derved kommer ogsaa den Nedskæring paa Plantningsbevillingerne, der oprindeligt var beregnet til 60 000 Kr., ned paa ca. 36 000 Kr. Jeg takker for, at dette Forhold er blevet bragt i Orden, og haaber paa, at man vil være opmærksom paa det i Fremtiden.

Maa jeg sige til den højtærede Minister, at det er jo ikke alene Fremgangsmaaden, der er Uenighed om, det er ogsaa selve Realiteten, idet vi fra vor Side mener, at den voldsomme Nedskæring, der her finder Sted, ikke er paakrævet og ikke bør gennemføres. Men Fremgangsmaaden er i sig selv ogsaa en saadan, at vi, selv om vi ikke havde Realitetsbetænkeligheder, absolut maatte gaa imod. Den højtærede Minister siger, at Forslaget er kommet fra de sagkyndige. Ja, Forslaget er kommet fra Statens Planteavlsudvalg, men efter et meget stærkt Pres, idet den højtærede Minister har forlangt en ganske bestemt Sum af Planteavlsudvalget; og Udvalget har ikke kunnet fremskaffe denne Sum paa anden Maade. Men jeg gad gerne set, hvordan man vilde havde stillet sig, om det havde været den socialdemokratiske Landbrugsminister, der havde gjort noget lignende. Saa vilde der vist ikke have været en saadan Tavshed i Venstres Blade, som der har været; saa vilde der sikkert heller ikke have været en saadan Tavshed i Landbrugsorganisationerne, som der har været. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der vilde være brugt adskillige Ord om denne Fremgangsmaade, som Ministeren nu ønsker at bibeholde, ogsaa overfor Forsøgsstationerne, en Fremgangsmaade, der ligger lige paa Grænsen af Pengeafpresningsparagraffen.

Den højtærede Minister mente, at de Forhandlinger, der skulde finde Sted, havde fundet Sted; nu var der kun tilbage at tale om den fremtidige Ordning. Men de Forhandlinger, der skulde finde Sted, skulde jo netop vise, hvordan den fremtidige Ordning skulde være. Hvis Ministeren var kommet her med et Forslag og havde sagt: Fra dette Finansaars Udgang har vi allerede grundlagt en saadan Ordning, at vi kan se, baade hvad de private Organisationer kommer til at betale, og hvad Staten kommer til at yde, og hvilket Arbejde der bliver udført, saa havde det været muligt for Rigsdagens Medlemmer at tage Stilling dertil.